

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **X. X.**
bytem X.
zastoupen Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou, advokátkou
sídlem Krátký lán 138/8, Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě na ochranu před nečinností žalovaného správního orgánu

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žalobcově žádosti ze dne 5. 3. 2024 o poskytnutí informace o sdělení, kolik rozhodnutí o přestupku na úseku dopravy vydalo Ministerstvo dopravy v měsíci únoru 2024 jako odvolací správní orgán, o poskytnutí informace o tom, jaká byla oprávněná úřední osoba, která každé z těchto rozhodnutí vydala, a o sdělení všech jmen úředníků, jejichž náplní práce je mj. rozhodovat o odvoláních na úseku dopravy, ve znění upřesnění ze dne 14. 3. 2024 a 15. 4. 2024, do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Za správnost vyhotovení: X. X.

Základ sporu a obsah podané žaloby

1. Z dokladů přiložených žalobcem k žalobě vyplývá, že žalobce dne 5. 3. 2024 u žalovaného podal žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“). Požádal o
 - sdělení, kolik rozhodnutí o přestupku na úseku dopravy vydalo Ministerstvo dopravy v měsíci únoru 2024 jako odvolací správní orgán,
 - poskytnutí informace o tom, jaká byla oprávněná úřední osoba, která každé z těchto rozhodnutí vydala,
 - sdělení všech jmen úředníků, jejichž náplní práce je mj. rozhodovat o odvoláních na úseku dopravy.
2. Dle žaloby žalovaný nejprve dvakrát žalobce vyzval k upřesnění žádosti, žalobce vždy včas a vhodně reagoval, a to dne 14. 3. 2024 a dne 15. 4. 2024, posledně uvedený den byl tedy rozhodný pro běh lhůty pro poskytnutí požadovaných informací, posledním dnem lhůty bylo úterý 30. 4. 2024. Právě toho dne žalovaný rozhodl o prodloužení lhůty pro poskytnutí informace o 10 dní, a posledního dne takto prodloužené lhůty žalovaný v souladu s § 17 odst. 3 InfZ vyzval žalobce k úhradě částky 3.770 Kč za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Žalobce se stanovenou výší úhrady nesouhlasil, proto dne 16. 5. 2024 podal stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ. Lhůta pro vyřízení stížnosti činí celkem 22 dnů; sestává ze 7 dnů pro postoupení stížnosti nadřízenému orgánu (§ 16a odst. 5 InfZ) a 15 dnů pro rozhodnutí o stížnosti (§ 16a odst. 8 InfZ). Lhůta pro vyřízení stížnosti tak uplynula dnem 31. 5. 2024. Žalobce tvrdí, že nadřízený správní orgán o stížnosti do podání žaloby (25. 6. 2024) nerozhodl.
3. Vzhledem k právnímu názoru vyslovenému v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č.j. 2 Ans 13/2012-14 je dle žalobce za této situace jediným možným postupem podání žaloby na ochranu proti nečinnosti přímo proti žalovanému jakožto povinnému subjektu, byť lhůtu stanovenou zákonem pro vyřízení stížnosti nedodržel nadřízený správní orgán žalovaného. Žalovaný je pak povinen požadované informace poskytnout (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č.j. 10 As 342/2020-46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č.j. 2 As 397/2019-40). Žalobce proto navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobce.

Stanovisko žalovaného

4. Městský soud žalovaného přípisem ze dne 31. 7. 2024 vyzval, aby se k podané žalobě ve lhůtě jednoho měsíce vyjádřil a aby předložil správní spis, který ve věci vede. Žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a ani nepředložil správní spis. Soud jej proto přípisem ze dne 13. 9. 2024 vyzval znovu, aby předložil správní spis a vyjádřil se k podané žalobě, a to ve lhůtě jednoho týdne. Ani v nové lhůtě se však žalovaný k podané žalobě nevyjádřil a správní spis nepředložil. Soud jej proto vyzval znovu přípisem ze dne 27. 9. 2024 k bezodkladnému vyjádření a předložení správního spisu. Ani po třetí výzvě se žalovaný k žalobě nevyjádřil a správní spis nepředložil.

Posouzení žaloby soudem

5. Městský soud žalobu posoudil, přičemž podle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Za správnost vyhotovení: X. X.

6. Soud rozhodl bez nařízení jednání, jelikož v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti je možné rozhodnout i jen na základě účastníky předložených listinných důkazů bez nařízení jednání. Povinnost nařídit jednání za účelem provedení dokazování je stanovena v § 77 odst. 1 s. ř. s., který je zařazen do úpravy řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, a proto tento závěr na řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti nedopadá, neboť její úprava obdobné ustanovení neobsahuje. Ze systematického výkladu a principu racionálního zákonodárce proto vyplývá, že pokud by měl uvedený závěr platit i pro řízení o nečinnostní žalobě, obdobné ustanovení by příslušný díl zákona obsahoval, popřípadě by jej zákonodárce vložil do obecných ustanovení o řízení. Tak tomu však není. Naproti tomu § 115a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, který je v soudním řízení správním aplikovatelný dle § 64 s. ř. s., stanoví, že *k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí*. Z uvedeného vyplývá, že v řízení o nečinnostní žalobě provádí soud dokazování při jednání, avšak jednání nemusí nařizovat, lze-li rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali či s takovým rozhodnutím souhlasí. Jelikož v projednávané věci účastníci s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili, resp. v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, a soud vycházel pouze z listin předložených účastníky, jednání v souladu s § 64 s. ř. s. ve spojení s § 115a o. s. ř. a rozhodl bez jednání. Pro úplnost soud na tomto místě poznamenává, že původně k nařízení jednání ve věci přistoupil a nařídil jednání na 12. 12. 2024 a následně na 5. 2. 2023, neboť měl za to, že nařízením jednání docílí součinnosti žalovaného. Žalovaný však dne 28. 1. 2025 zaslal Městskému soudu v Praze přípis, v němž obecně vysvětloval a omlouval prodlení v komunikaci s městským soudem ve věcech nečinnostních žalob podaných zástupkyní žalobce, kterými je žalovaný zahlcen. Z přípisu městský soud vyrozuměl, že žalovaný se k nařízenému jednání na 5. 2. 2025 nemíní dostavit. Soud proto nařízené jednání zrušil a postupoval podle § 51 s. ř. s.
7. Městský soud při posuzování žaloby vycházel z žalobních tvrzení, které žalobce dokládal přílohami svých podání.
8. Konkrétně žalobce soudu doložil žádost o informaci ze dne 5. 3. 2024 a doručenkou k ní, výzvu k upřesnění žádosti ze dne 7. 3. 2024, upřesnění žádosti ze dne 14. 3. 2024 a doručenkou k němu, výzvu k upřesnění žádosti ze dne 22. 3. 2024, upřesnění žádosti ze dne 14. 4. 2024 a doručenkou k němu, stížnost na postup při vyřizování informace ze dne 23. 4. 2024 a doručenkou k ní, odpověď na stížnost a výzvu k úhradě za mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovaných informací ze dne 30. 4. 2024, stížnost ze dne 16. 5. 2024 a doručenkou k ní, žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 17. 6. 2024 a doručenkou k ní. Žalobce dále soudu doložil rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů o opatření proti nečinnosti ze dne 16. 7. 2024. V něm Úřad pro ochranu osobních údajů žalovanému přikázal, aby do 15 dnů od doručení tohoto opatření rozhodl o žalobcově stížnosti ze dne 16. 5. 2024.
9. Městský soud se nejdříve zabýval přípustností podané žaloby. Z listin doložených žalobcem vyplývá, že žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., když se v souladu s § 16b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím (*K opatřením proti nečinnosti nadřízeného orgánu podle zvláštního právního předpisu je příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů.*) obrátil na Úřad pro ochranu osobních údajů, aby uplatnil opatření proti nečinnosti. Přestože Úřad pro ochranu osobních údajů

vydal opatření proti nečinnosti, toto nevedlo k odstranění nečinnosti. Žalobce tak bezvýsledně vyčerpal prostředky na ochranu proti nečinnosti.

10. Soud se rovněž zabýval otázkou pasivní procesní legitimace. Je-li podána stížnost proti postupu povinného subjektu o stížnosti nebylo v zákonné lhůtě rozhodnuto, je pasivně procesně legitimován v řízení o žalobě na ochranu proti této nečinnosti povinný subjekt (srovnej analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2020, č.j. 2 As 26/2019-36, a tam v bodě [36] citovaná bohatá judikatura). Žalobce tak žalovaného zvolil správně.
11. Dále se městský soud zabýval důvodností podané žaloby, a dospěl k závěru, že je důvodná.
12. Podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14b odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.
13. Podle § 16a odst. 4 InfZ o stížnosti rozhoduje nadřízený orgán.
14. Podle § 16a odst. 5 InfZ povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku sníží úhradu, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti.
15. Podle § 16a odst. 8 InfZ nadřízený orgán o stížnosti rozhodne do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena.
16. Z citovaných ustanovení vyplývá, že povinný subjekt má povinnost do sedmi dní ode dne doručení stížnosti předložit svému nadřízenému orgánu tuto stížnost, a nadřízený orgán musí do patnácti dní ode dne jejího doručení o stížnosti rozhodnout.
17. V posuzované věci žalobce stížnost podal dne 16. 5. 2024 a prozatím o ní nebylo rozhodnuto.
18. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012 č.j. 2 Ans 13/2012-14, v němž se soud zabýval obdobným případem, vyplývá, že v případě, kdy žalovaný vyzval žadatele k úhradě nákladů na poskytnutí informace, žadatel podal proti výzvě stížnost a příslušný nadřízený orgán o podané stížnosti do zákonem stanovené lhůty nerozhodl, je třeba podanou stížnost proti výší úhrady považovat za bezvýsledně vyčerpaný prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. Proto je možné se žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s. domáhat vydání rozhodnutí přímo po povinném subjektu.
19. Na základě uvedeného je zjevné, že žalovaný je ve věci nečinný.
20. Městský soud opakuje, že v tomto rozsudku vychází z podkladů a tvrzení, které soudu předložil žalobce. Žalovaný však měl dostatek časového prostoru k tomu, aby tvrzení žalobce rozporoval. Soud žalovaného třikrát vyzval, aby se ve věci vyjádřil, dvakrát ve věci nařídil ústní jednání. Za této přetrvávající pasivity žalovaného tak soud nemá důvod pochybovat o tvrzení žalobce, že o stížnosti nebylo doposud rozhodnuto.
21. Soud uzavírá, že shledal, že žalovaný je ohledně rozhodnutí o žalobcově žádosti ze dne 5. 3. 2024, ve znění jejího doplnění ze dne 14. 3. 2024 a 15. 4. 2024, nečinný. Žaloba je tak důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Za správnost vyhotovení: X. X.

22. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku uvedeno. Lhůta, ve které přikázal žalovanému rozhodnout, vyplývá z § 14 InfZ a z § 81 odst. 2 s. ř. s., dle kterého soud stanoví k vydání rozhodnutí přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Lhůta v délce 15 dní k rozhodnutí o podané žádosti je dle soudu přiměřená.
23. Na žalovaném bude, aby ukončil svoji nečinnost, přičemž s ohledem skutkové okolnosti případu bude na žalovaném, jakým zákonným způsobem z žádosti rozhodne – zda například požadované informace žalobci poskytne, nebo zda žádost podle § 17 odst. 5 InfZ odloží pro nezaplacení požadované úhrady.
24. Soud se dále zabýval otázkou náhrady nákladů řízení. Dle § 60 odst. 7 s. ř. s. *jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.*
25. Komentářová literatura [srov. Kühn, Z. – Kocourek, T. et al. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer (ČR), 2019; bod 19 komentáře k § 60] k tomuto ustanovení uvádí, že „*judikatura správních soudů se doposud systematicky nezabývala výkladem pojmu „důvod hodný zvláštního zřetele“.* Lze proto vyjít z judikatury ÚS a navazující civilistické judikatury vztahující se k obsahově obdobnému § 150 o. s. ř. Podle ní se za okolnosti hodné zvláštního zřetele považují takové okolnosti, pro které by se jevilo v konkrétním případě nespravedlivým ukládat náhradu nákladů řízení tomu účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, a zároveň by bylo možno spravedlivě požadovat na úspěšném účastníkovi, aby náklady vynaložené v souvislosti s řízením nesl ze svého.“ Nejtypičtějším důvodem pro takový postup soudu jsou majetkové poměry účastníků řízení, avšak soudu nic nebrání tomu, aby těmito důvody byly i jiné okolnosti, budou-li dostatečně výjimečné a individualizované.
26. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že nyní posuzovaná věc je jednou z mnoha právně i skutkově obdobných nečinnostních žalob směřovaných proti různým správním orgánům (nejčastěji Magistrátu hl. m. Prahy a Ministerstvu dopravy), v nichž figuruje na pozici zástupkyně různých žalobců advokátka Mgr. Rebeka Moťovská Židuliaková. Vystupují v nich různí žalobci (celkem jde o zhruba 10 osob), ale tím se odlišnosti vyčerpávají. Žádosti o informace jsou obdobně koncipované, týkají se přestupkové agendy na úseku dopravy, jejich žalobci typicky požadují jednotlivé písemnosti z přestupkových spisů, k nimž nemají žádný vztah, nebo na první pohled nahodilé informace z činnosti příslušného správního orgánu. Žalobci, resp. jejich zástupkyně, podávají často již v první možný den opravné prostředky či návrhy na provedení opatření proti nečinnosti a následně správní žaloby, které bývají ve velké většině případů úspěšné. Žaloby samotné pak mají do značné míry formulářovou podobu, jelikož reagují na typově shodný postup správních orgánů a brání se proti nim totožnou právní argumentací.
27. Soudu je známo, že např. v řízeních vedených po sp. zn. 11 A 72/2024, 14 A 49/2024 nebo 5 A 84/2024 Ministerstvo dopravy poukázalo na zátěž, kterou mu působí několik fyzických osob včetně nynějšího žalobce svými zjevně organizovanými procesními obstrukcemi ve věcech řídicích přestupků, jež nápadně připomínají praktiky tzv. pojišťoven proti pokutám. Ve věci sp. zn. 14 A 49/2024 ministerstvo přiložilo také vyjádření ředitele odboru komunikace, který poukázal na to, že žádosti stejného žalobce (X. X.) zřejmě plní privátní účel, slouží pro systémové obstrukce přestupkových řízení a také pro získání financí z jednotlivých řízení. Pan X. X. sice podává žádosti jako soukromá osoba, ale současně působí jako prezident, ředitel či osoba v jiné řídicí funkci ve společnostech a spolcích, které

Za správnost vyhotovení: X. X.

byly úzce spjaty s tzv. pojišťovnami na pokuty, ve kterých figuroval pravomocně odsouzený P. K. Právě po něm X. X. nastupoval na vedoucí posty v těchto právnických osobách. Poukázal na to, že pan X. X. je od 19. 9. 2022 prezidentem spolku Ochrana řidičů, o. s., a na rozsudek městského soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 19 A 41/2021-57, který popsal činnost tohoto spolku. X. X. nahradil 19. 4. 2023 P. K. také v pozici ředitele v Share CAR!, z.s., jehož hlavním smyslem byla snaha sdílet vozidla tak, aby nebylo možné určit řidiče v přestupkových řízeních. Stejně tak nahradil P. K. v VP RIP 2024, z.s. (dříve Virtuální provozovatel). Dne 1. 11. 2022 byl pan X. X. zvolen prezidentem Spolku provozovatelů služeb v gastronomii a hotelnictví, kde do té doby figuroval pan P. K. Tento spolek spolu s Share CAR! jsou pak zakládajícími členy spolku Anděl na cestě, z.s., který je letos mimořádně aktivní a podává desítky žádostí o informace po celé ČR. Žadosti, které podává pan X. X., se nápadně podobají žádostem, které v minulosti zasílal právě pan P. K. Ministerstvo nemá přehled o tom, kolik žádostí o informace stran dopravních přestupků, navazujících stížností a odvolání podává pan X. X. napříč jednotlivými kraji. Jen proti Magistrátu hl. m. Prahy subjektu podal v poslední době cca 14 odvolání a stížností. Několik takových věcí týkajících se pana X. X. se řeší v Moravskoslezském a Pardubickém kraji. Tato čísla samy o sobě nejsou nijak extrémní. Pan X. X. ovšem podává žádost vždy o jedno rozhodnutí a typově stejné žádosti podává cca dalších 10 žadatelů, kteří do loňského roku nebyli aktivní. Tito žadatelé zasílají své žádosti o informace nejen žalovanému, ale také jednotlivým krajům, aby vytvořili tlak a kumulovali opravné prostředky. Jakkoli nelze spekulovat nad přímou domluvou mezi těmito žadateli, je více než nápadné, že někteří si volí k zastupování tutéž advokátku (zástupkyni žalobce). Jde např. o Z. S., J. O. či K. K. a další.

28. I v této věci jde o žalobu pana X. X., přičemž předmětem práva na informace je též vydání jednotlivé písemnosti (rozhodnutí) z přestupkového spisu. Stejně jako v odkazovaných jiných věcech je i zastoupen stejnou advokátkou.
29. Žalobce, společně s dalšími osobami z okruhu, který spojuje jak obdobný předmět řízení, tak i osoba právní zástupkyně, generuje nestandardně vysoký počet žádostí o informace podaných během krátkého období, který neúměrně zatěžuje jak povinné subjekty, tak jejich nadřízené orgány. Touto metodou tyto osoby generují množství žádostí o informace, které Magistrát hl. m. Prahy či posléze žalovaný, jenž rozhoduje o navazujících stížnostech a odvoláních, nestíhá vyřídit v zákonné lhůtě. Žalobci se tak do značné míry podílejí na tom, že správní orgány nejsou schopny o jejich žádostech včas rozhodnout. Pokud by žadatelé, následně zastupovaní jmenovanou advokátkou, podali méně žádostí o informace, v nichž by kumulovali větší rozsah požadovaných informací, jistě by nemuseli podávat ani tolik nečinnostních žalob. Soud nepředstírá, že ví, k čemu všichni tyto žadatelé žádané informace potřebují. Lze však poznamenat, že pokud by podali jednu společnou žádost, kterou by správní orgány nedokázaly včas k jejich spokojenosti vyřešit, a následně by podali i společnou (nečinnostní) žalobu, soud by rozhodoval o nákladech řízení dle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V takovém případě by mimosmluvní odměna přepočtená na jednoho žalobce nedosáhla stejné výše jako v případě jednotlivě podaných žalob. V případě kumulace více požadovaných informací do jedné žádosti by byl rozdíl samozřejmě ještě výrazně větší (v usnesení ze dne 20. 11. 2024, č.j. 14 A 49/2024-76, zdejší soud vypočetl, že žalobcům zastoupeným jmenovanou advokátkou byly v posledním půlroce přiznány náhrady nákladů řízení v celkové výši okolo 200 000 Kč).

Za správnost vyhotovení: X. X.

30. Také v samotných soudních řízeních se vyskytla řada podezřelých okolností. Ukázalo se tak, že v některých případech požadují různí žalobci po správním orgánu totožné informace (např. žaloby posuzované v řízeních sp. zn. 10 A 44/2024 a 10 A 59/2024). Nebo že v řízení sp. zn. 11 A 108/2024 jmenovaná zástupkyně předložila plnou moc udělenou jí tehdejší žalobcem ve vztahu k jiné žádosti o informace, a v reakci na následnou výzvu soudu zaslala dodatečnou plnou moc pro dané řízení, kterou však namísto tamějšího žalobce podepsal J. H., který je též jedním z řady žalobců, které zástupkyně před zdejší soudem v obdobných věcech zastupuje (sp. zn. 10 A 59/2024, 6 A 68/2024, 18 A 56/2024, 18 A 60/2024, 10 A 91/2024, 3 A 77/2024 a 11 A 107/2024). Nebo že za mnoho žalobců, které zastupuje jmenovaná advokátka, hradí soudní poplatek jeden z nich, K. K. (srov. usnesení č.j. 14 A 49/2024-76).
31. Žádosti o informace kromě toho nemají zjevný účel. Jak soud již uvedl, na první pohled jde o nahodile zvolené dokumenty nebo informace, jejichž pojátkem je právě agenda přestupků v silniční dopravě. Účel žádosti o informace samozřejmě nemá žádnou váhu při jejím posuzování a zásadně nemůže být důvodem pro neposkytnutí informace, ale soud k němu nepochybně může přihlídnout při rozhodování o nákladech soudního řízení. Soud si je vědom, že totožný žalobce v řízení sp. zn. 11 A 72/2024 prostřednictvím své zástupkyně vysvětlil, že *„požádal Magistrát hl. m. Prahy o větší počet rozhodnutí. Šlo totiž o správní rozhodnutí, jejichž seznam byl propírán na fóru 30kmh.cz, který měl mít původ od pracovníka magistrátu a měl souviset s nestandardním hodnocením úředníků, kteří měli na uložených pokutách přímo finančně participovat. Žalobce je dalek přímých obvinění v tomto směru, v dohledné době však zveřejní svou vlastní investigativní analýzu, kterou vypracovává částečně samostatně a částečně za použití nástrojů AI srovnáním s rozhodnutími, u kterých takové podezření dáno není.“* Přestože městský soud v řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 107/2024 přípisem z 18. 11. 2024 tamějšího žalobce, patřícího do okruhu shora jmenovaných osob a zastoupeného stejnou advokátkou, se shora předestřenými pochybnostmi seznámil a vyzval jej ke specifikaci obsahu, parametrů a metodiku připravované analýzy, odpovědi se nedočkal. Tato skutečnost tedy zatím zůstává jen v rovině tvrzení. Přičemž, ve světle uvedeného i s ohledem na popsání širší okolnosti věci, žalobcovo vysvětlení podané ve věci 11 A 72/2024 nutně nepůsobí důvěryhodně.
32. Soud si je vědom usnesení ze dne 5. 11. 2024, č. j. 8 A 79/2024-38, v němž jiný jeho senát považoval postup jiného žalobce, zastoupeného touž zástupkyní, za šikanózní výkon práva. Šestý senát, ve shodě i s jinými senáty městského soudu (srov. usnesení ze dne 20. 11. 2024, č. j. 14 A 49/2024-76, usnesení ze dne 28. 11. 2024, č. j. 10 A 107/2024-25, usnesení ze dne 3. 12. 2024, č. j. 11 A 72/2024-34, nebo dokonce i usnesení ze dne 11. 12. 2024, č. j. 8 A 59/2024-48), shledal a výše popsal indicie, že šikanózní může být i nynější žaloba, jež má minimálně zneužívající potenciál. Přesto soud prozatím považoval za předčasné vyslovit jednoznačný závěr, že jednání žalobce a jeho zástupkyně je nutné považovat za zneužití žalobního práva, jehož účelem je primárně získat náhradu nákladů řízení (podrobněji rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 76 A 6/2021-57 z 30. 3. 2022, bod [25] a násl.). Je tomu tak i s ohledem na výjimečnou povahu konceptu zneužití práva, k němuž Nejvyšší správní soud v bodě [33] rozsudku ze dne 10. 11. 2015, č. j. 1 Afs 61/2015-46, uvedl, že *„je sám o sobě jednoduše zneužitelný. Orgány veřejné moci by obecně měly odolávat pokušení vydávat se v argumentaci právě jeho cestou, pokud se nabízí cesta jiná. [...] Zákaz zneužití práva je opravdu prostředkem ‚ultima ratio‘, který plní funkci záchranné brzdy pro případ, že by konkrétní pravidla při svém doslovném uplatnění vedla k rozporu s konceptem materiální spravedlnosti, protože jsou využívána v rozporu s podstatou daného práva, resp. jeho smyslem a účelem“*. To ovšem

neznamená, že při neodůvodněné kumulaci dalších věcí stejného či obdobného charakteru soud nebude v budoucnu s dalšími obdobně konstruovanými žalobami takovým způsobem zacházet.

33. Právní řád pak poskytuje soudu i jemnější nástroje, jak zohlednit shora podrobně popsané zvláštní okolnosti, a to právě v podobě mimořádného nepřiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 60 odst. 7 s. ř. s. Těmi jsou v nynější věci nestandardně vysoký počet žádostí o informace, podaných v krátké době bez zjevného účelu skupinou osob propojených nejen obdobným postupem ve správním řízení, ale také osobou advokátky Mgr. Rebeky Mořovské Židuliakové, a následně podání víceméně formulářových žalob. Obsah těchto podání, procesní postup žadatelů (resp. žalobců) i řada podezřelých okolností podle názoru soudu odůvodňují závěr, že by bylo nespravedlivé uložit náhradu nákladů řízení žalovanému, ačkoli by k tomu byl za obvyklých okolností povinen.
34. Soud žalobce v tomto řízení se svými pochybnostmi i s možností tohoto postupu předem neseznamoval, a to z důvodu, že mu tento postup musí být zřejmý již z jiných, výše citovaných řízeních vedených zdejším soudem (např. již citované usnesení ze dne 20. 11. 2024, č. j. 14 A 49/2024-76, usnesení ze dne 28. 11. 2024, č. j. 10 A 107/2024-25, usnesení ze dne 3. 12. 2024, č. j. 11 A 72/2024-34, nebo usnesení ze dne 11. 12. 2024, č. j. 8 A 59/2024-48). Ve dvou posledně zmíněných řízeních městský soud již tamějšího žalobce, jež byl zastoupen stejnou advokátkou (a ve dvou z těchto řízení se jednalo přímo o nynějšího žalobce), rovněž nevyzýval k vyjádření se k případnému nepřiznání náhrady nákladů řízení. Ani rozhodnutí v této věci proto pro něj nemůže být překvapivé.
35. Vzhledem ke všemu shora uvedenému soud výrokem II rozhodl podle § 60 odst. 7 s. ř. s. tak, že žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
36. Výrok III je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalovaný neměl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Za správnost vyhotovení: X. X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 4. února 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: X. X.